

DRĂDEA-MARE (NAGYVÁRAD)
13 Martie st. v.
25 Martie st. n.

Este în fie-care duminică.
Redacțiunea în
Közép-utca nr. 395.

Nr. 11.

ANUL XIX.
1883.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe 1/2 de an 5 fl.; pe 1/4,
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România 25 lei.

P u i u .

— Legendă. —

Trăia odată în lumea cea mare o femeie de o mare frumusețe. Dina pământului, cum se numia ea, avea mulți feciori și multe fete, tari și puternici, și se gândia cum i-ar pute face mai fericiți. Le dăruia fiecăruia o grădină deosebită, fiecăruia un graiu deosebit. Feciorii și fetele cele mari căpătară grădinele cele mai mănose și mai caldure, umbrite de palmi, în cari lucia totdeauna soarele. Însă feciorii și fetele se înmulțiră și după cum tot se înmulțiau, părțile lor se împingeau tot mai departe spre apus și spre mătănoapte, unde sorele nu mai lucia cu atâta căldură și unde trebuia mai multă hărnicie și muncă. Atunci unii căpătară grădini în munți, alții în insulele mării. Dar nici unul nu eră pe deplin mulțumit de grădina, ce-i venia în parte, și, fiind că mama mai dedese fiecăruia și un alt graiu, frații nu se puteau de fel înțelege unii cu alții. Astfel se iscară certe și lupte, și adesea sinul mamei eră stropit de sângele copiilor ei.

Mai în urmă de tot se născu ținei o fetiță foarte dragălașă, cu ochi mari și negri, umbriți de gene lungi, cu sprincene și cu valuri de păr ca pēna corbului, cu dinți de mărăgăritar în dosul buzelor celor mai gingașe, cu un trup subțire de-l trecea printr'un inel și cu piciorușe mici, pe cari jucă ca și cum ar sbura, de abia atingea cu dēnsele pământului.

Mama doria să pregătēscă o sōrtă dulce acestei fetițe, celui mai tiner dintre copiii ei. I dăruia o grădiniță mică între grădinele cele întinse ale fraților ei celor puternici, ca să-i fie apărători. Grădinița eră frumōsă de tot, între munți, între fluvii și între mare, încălțită de sōre, adăpată de plōie, rēcorită de omēt, cu riuri spumegătōre, cu câmpii verđi și cu vii înveselitōre. Mama i mai dăruia o limbă dulce, cāntătōre ca musica. Cānd Puiu, fetița cea dragălașă, venia dāntuind și cāntānd, cu o cunună de flori roșii în pērul cel creț: ceriul și pământul, sōrele și câmpiele se bucurau și se veseliau, tōte creșeau și înflorau dinaintea tinerii regine, ale căreia mânășițe nu prē aveau nevoie să se ostenēscă.

Frații cei mari însă se uitau plini la invidie la Puiu, fetița cea frumōsă, care eră draga mamei. În adevēr mama se gândia tot la Puiu, cum i va așterne mai bine, fără a-și da sēmă, că între copii nu domnia pacea și că frații Puiului, fetiței celei gingașe, nu puteau să-i fie apărători buni și drepti. Ei erau totdeauna plini de sburdăciune și sēlbatici. De abia iș muncia sora lor grădinița și iētă, că frații cei tari veniau și-i răpiau florile și pōmele. Cānd aveau între dēnșii o

cērtă, grădina Puiului, care eră în prējma lor, căci ei ședeau în giurul ei, devenia locul gālcevei: o călcu cu piciorēle și o pustiau infricoșat. Puiu se incercă să-și apere grădina: însă frații erau totdeuna mai tari. Mai veniau și ceialalți frați, fără a fi chemați, ca de ajutoriu, și mestecāndu-se în cērtă, prelungiau lupta. Mai răpiau și o bucată din grădina surorii lor, — căci, diceau ei, Puiu eră prē slabă pentru a-și munci tot locul.

În fine unul dintre frați trānti pe Puiu jos, i puse lanțuri grele pe māni, și-i ordonă a-i da tot ce avea mai bun și mai frumos în grădină. Astfel Puiu, fetița cea frumōsă, ajunse a merge în lanțuri. Ea cāntă atāt de dnios, că pe mamă o durea inima. Ea nu mai muncia grădina ei cu hărnicie și cu veselie, — iēr fratele cel mai mare o cērtă și o bātea, par că i-ar fi fost rōbă. Cānd ceialalți frați veniau de se luptau în grădina ei, Puiu se uita cu nepăsare și nici unul nu se gândia la dēnsa. Dēcă-i promiteau să o scape, nu-și mai bāteau capul și o lāsau în lanțuri ca mai înainte.

Într'o ții Puiu eră culcată printre flori și dormia. Brațele le pusese sub cap, în cāt el se rădīmă pe lanțuri. Genele ei cele mari erau pline de lacrimi și printre buze se furișă din timp în timp un suspin, care fugia cu mirosul florilor în depărtări nemēsurate. De odată vocea ținei resună din adāncime: de antāiu încet, ca o suflare de vēt, pe urmă tot mai tare, ca vuietul tunetului, de se cutremurau tōte și de se tređi copilita.

„Puiule!” i dīse mama, „nu desperă! Auđi cuvintele mele și-mi dă ascultare. Nōptea, cānd tōte-s linișcite, să te scoli și încet cu încetul să rōđi lanțurile tale cu pila. Însē nime să nu te vedă, nime să nu te audă, până ce-ți voi da un semn, ca să le asvērli dela tine!”

Multe nōpti petrecu Puiu pilind lanțurile ei. Munca acēsta însă o întāria și o iuția, căci lanțurile erau bine făcute, tare cālite, trebuia multă putere pentru a le pili și lucrul nu se putea face de cāt cu încetul și cu iscusință, ca nime să nu bage sēmă. Odată fratele auđi cum Puiu piliă, și-i puse lanțuri încă mai mari și mai grele decāt înainte.

În fine munca eră terminată și Puiu sta pe culmea unui dēl și așteptă. Însē vocea mamei nu resună încă. Puiu eră nerăbdătōre, da din piciorușe și-și mușcă cođile cele lucitōre, cu dinții ei de mărăgăritar. Ea iși aducea aminte, ce eră libertatea și tremura de dorul ei.

Atunci incepu o cērtă nouă. Unul din frați se asvērli prin grădina Puiului asupra celuiialalt frate, asu-

pra aceleia, care o muncise atât de mult. Acesta aşteptă cu piciorul sănătos şi decis. Se începă o luptă cumplită între amândoi fraţii şi acel, care atacase, eră cât pe ce să o păţescă.

Puiu sta şi se uită. Ea îşi ridică braţele de zângăniră puţin lanţurile. Atunci se auđi ca un tunet din adâncime : — „Acum ți-a sosit timpul!“ Şi cu un strigăt de bucurie feta-şi scutură braţele şi le făcu libere. Lanţurile picară la pământ şi cu o putere neaşteptată ea ridică o stâncă şi o asvêrli peste fratele, care o făcuse nenorocită, de-i sfărîmă piciorole.

Atunci se vedu Puiu stând la lumina sórelui, în totă frumuseţa ei. Ea se uită la lanţurile, cari zăceau jos, se uită peste ele la fratele care-şi luase pedepsa, şi îndreptă ochii cu duiosie spre grădină, pe care pentru întâia-şi dată o putea numi a sa, — şi surise.

În măruntaele pământului clocotia de bucurie la privirea copilei frumoase şi un vânt desmerdătoriu aburia despre mare, jucând cu pèrul fetei şi cântând prin frémètul pădurii o doină victoriosă.

Fraţii însă erau suprinşi şi uimiţi. Ei nu puteau crede, că Puiu, feta cea mică şi prigonită, asvêrlise stâncă cea mare. Cei mai mulţi erau chiar foarte nemulţămîiţi şi începură a o ameninţa şi a o certă. „Tu ! tu ai sdrobot pe fratele meu cel iubit“. — „Tu ! tu ne-ai stricat privelişcea la lupta cea mare“. — „De ce te-ai mestecat unde nu aveai nevoie?“ — „Nu puteai sta de o parte şi privi ca mai înainte?“ Puiu tăcea şi-şi simţia numai braţele, cari atât de mult timp fusese sdrobite de lanţuri. Fraţii însă nu se puteau linişci, că Puiu se tređise. Fratele cel victorios i luă o parte din grădină, dicendu-i : — „Tu tot nu ai muncit“. Cel invins, i dăruí o altă bucată spuindu-i : „Nu am putut face nimic cu ea, cêrcă şi tu“. Toţi cei a-l-alţi fraţi începură să se mestecă în grădina ei, se mustre una şi alta şi se cêră dela densa, ca să facă de altfel. Puiu răspundea supêrată : „Ce ve mestecaţi voi în grădina mea?“ Însă fraţii o luară de amêndoué braţele, o duseră din brasdă în brasdă, din cărare în cărare şi o siliră să cultive grădina cum le plăcea lor şi nu altfel. Beata fêtă îşi increţia fruntea, lacrimi de mânie i împleau ochii, dar tóte erau însădar. Fraţii cei mai tari vroiau să frângă mândria ei, o țineau cu mână de fer şi ameninţau cu zângănitul lanţurilor.

În fine se termină şi munca cea grea. Puiul se liberă şi fuđi în munţi unde nimeni nu o putea vedé. Acolo ea se asvêrli plângènd cu faţa la pământ. „O mamă ! mamă !“ strigă ea, „m'ai uitat de tot ! Mi-ai dat o inimă caldurosă, cugetări sburătore şi o grădină frumósă, — însă un corp slab ! Durerea şi înjosirea sînt sórta mea ! Dêcă vroiai să mor, de ce m'ai născut !“ Atunci din nou tună în fundul pământului şi mama respunse cu voce tare şi seriosă : — „Nu te-am ocrotit până aci ? Nu însădar te-am făcut atât de bogată, nu însădar ți-am dat atâta frumuseţă, o limbă atât de dulce şi cugetări atât de înfocate. Să trăieşci, să înfloreşci, plină de putere şi de demnitate, ca să înveseleşci tótfă lumea cu mulţimea fructelor tale“.

Atunci Puiu se ridică în piciorole, se uită în depărtare şi în ochii fetei se oglinđia visul unui mare viitor.

Carmen Sylva.

Uitând al vremii rost...

Uitând al vremii rost în vis,
Cu cei ce 'n grópă s'au închis
Avea par că me 'ntălnesc,
Şi rid cu ei şi povestesc.

În vis me ved cu mândra 'n faţă,
A nóstre inimi se desghêţă,
Mânia dintre noi dispare,
C'un zimbet, cu o sărutare.

În vis amicul pângărit,
Ce sufletul mi-a otrăvit,
Îl ved curat şi credincios,
Voios şi el, şi eu voios.

Ş'acele griji ş'acele gânduri,
Ce trec prin minte-mi rënduri rënduri,
Ca păseri spăriate sbóră,
Când visurile me 'mpresóră.

În viitor speranţa nu-i,
Trecutul nu-i dat nimerui,
Ah visuri dulci veniţi, veniţi,
Al meu amar să-l îndulciţi !

M. Pompiliu.

Alimentele omului.

II.

O u l .

Oul, ca şi carnea, trebuie privit de un surogat perfect pentru organismul nostru, de órece el în albuminul seu representă principiul hystogenetic (formarea tecsturilor), în oleul seu, în zacharul laptic, precum şi în tóte substanţele celelalte organice şi neorganice representă tóte materiile, cari sînt necesare pentru susţinerea şi prosperarea organismului animal.

Albuminul oului nu se află numai în albuş, el e reprezentat în parte mare şi în galbinuş. Oul ca nutriment se întrebunţeză parte môle, parte se ferbe, la operaţiunea ultimă el se şi închiegă. Închiegarea lui se întèmplă la o temperatură de peste 70° şi e basată tot pe calitatea albuminului, de a se închiegă în căldură.

Albuşul e mai avut de apă, decât galbinuşul, cest din urmă de abia conţine peste jumătate de apă din greutatea sa. În albuş aflăm $\frac{4}{5}$ părţi apă.

Oleul cel abundant al oului se află în galbinuşul seu, din carele se pôte scóte prin tescuire, şi se pôte întrebunţă de un mijloc, ce promovéză creşcerea pèrului, dându-i pe lângă aceea şi un luciu frumos.

Despre puterea nutritivă a oului auđim pe mulţi esprimându-se, că oul nutreşce ca un punt de carne. Acesta aserţiune curagiósă nu se póte negă, însă se va adevêri numai atunci, dêcă din oul acela vom vedé crescută găina; şi adevêrat este, că găina representă un punt de carne.

Totuş oul dela începutul existenţei sale pe pământ, a jucat un rol considerabil în economia casei. El e un nutriment puternic şi iritator, şi se póte da, fert môle, în tóte casurile de morb, unde puterea stomacului este slabită. În starea crudă se mistue greu, deórece venind la atingere cu acidul stomacal, mai întâiu se în-

chiégă și numai după aceea se supune mistuirii. O procedură pré greoie!

Nutritia mai corespundătoare cu ou se întâmplă atunci, decât-l mâncăm fert môle; fert tare nu se recomandă, de ôrece pune obstaculii cei mai mari penetrării sucurilor stomacali.

Oul ca mijloc de casă în absența altora se poate întrebuința ca antidot în contra mai multor înveninări, cu acide, base și sări minerali.

Mai departe se poate întrebuința cu succes bun la inflamații externe și arsuri; mulți întrebuințază pentru scopul ultim pelița internă a oului. Galbinușul oului află întrebuințare mare în medicina populară în toate morburile chronice de plumăni, în contra hecticeii, cataractelor de gât și regușelei. Pentru ajungerea acestui scop îl vedem mestecându-se cu miere, zăchar etc.

III.

Laptele.

Laptele cu tot dreptul se privește ca reprezentantul ideal al nutriméntului omenesc, fiind că natura i l'a oferit chiar într'un timp și o perioadă a vieții sale, când corpul seu are trebuința cea mai mare pentru dezvoltarea sa fizică.

În casein (caș) aflăm reprezentat albuminul, în untul laptelui grăsimea, în zăchar hydratele carbonic.* Din imperiul neorganic vedem reprezentate pe toate acele minerali, cari se recer în nutrimént.

Laptele este o secrețiune a ghindelor de lapte.

Producțiunea laptelui în ghinde se întâmplă prin acele părțile mici (celule), ce acoper ca o pardoselă suprafața internă a ramificațiunilor de ghinde. Activitatea începe în acele părțile prin adunarea de cantități mari de grăsime, așa încât ghinda întrégă se umflă și se îngroșe.

Acele părțile îngrecate, mai apoi se desfac dela locul lor, și se substituie prin altele, cari ierăș au aceeași sorte, după ce s'au imbibat cu grăsime. Fluiditatea laptelui cu toate materiile, ce o caracterizează își trage originea din sânge.

Decă mulgem laptele într'un vas și-l lăsăm, câteva timp nemışcat, observăm, că acele globulețe mici se urcă sub numirea de *unt* pe deasupra lui; ier partea cea mai însemnată a lui rămâne de desupt ținând caseinul, zăcharul lactic și sările neorganice în soluțiune. Între sările minerali putem aminti ca pe cel mai însemnat și cel mai bine reprezentat, pe calciul fosfatic.

Laptele diverselor animale diferéză după calitate și cantitate, așisderea prin un miros specific. Gustul lui e dulceu plăcut.

Decă comparăm laptele diverselor animale după proporțiunea substanțelor, ce-l compun, aflăm că într'o 100 părți de lapte conține :

	albuminat	zăchar
vaca	51.04	40.37
capra	46.59	40.04
oia	53.42	40.98
iépa	16.41	80.00
asina	20.18	50.00

Grăsimea e reprezentată peste tot în cantități mai mari, decât albuminatul; sările minerale fac două până la 3 părți; restul cam de 900 părți e reprezentat prin apă.

Din tabela de față putem dară deduce, că laptele de iepă conține cantitatea cea mai considerabilă de

* Aceste 3 substanțe se recer a fi reprezentate totdeauna în nutriméntul nostru.

zăchar; celelalte substanțe ale lui își au aici reprezentanța cea mai mică.

Specia și cantitatea nutriméntului nu rămân fără influință asupra calității laptelui. Bequerel afirmă, că cantitatea nutriméntului are mai mare influință asupra laptelui, decât calitatea lui. Din ce beu animalele mai mult fluid, din ce și cantitatea lui e mai mare și ieră bunătății laptelui nu-i derógă nimic prin aceea, că în fluiditatea aceea se află multă apă.

Fluiditate mai multă câștigă animalele prin nutriméntul de ierbă, séu prin alt nutrimént (sare), ce înteteșce setea.

Calitatea nutriméntului încă are influință asupra bunătății laptelui; în privința acesta ne prinde mirare, când auzim, că nutriméntul gras reduce producțiunea de cantități mari de lapte. Carnea din contra urcă atât cuantul, cât și bunătatea lui, cu deosebire formarea untului creșce sub nutritia ei. Condițiunile acestea, sub care vedem formându-se bunătatea laptelui, ne dau cele mai sincere doveđi, că grăsimea în lapte nu se forméză din nutriméntul gras, ci ea-și trage originea din albuminatele nutriméntului. Laptele chiar stând în vas, se ingrașe pe contul albuminatelor fără intrerumpere. Odihna și mișcarea animalului de lapte așisderea stau în relațiuni intime cu calitatea laptelui; căci vacile în grajd dau un lapte mai gras, decât cele ce trebuie să-și caute hrana; laptele acest din urmă însă e mai brândos.

În stare próspectă laptele posedo o reacțiune alcalică și numai stând mult timp espus aerului se acreșce. Acest fapt se baséză pe puterea cașului de a resorbi oxygen, dând prin acesta ansă la straformarea zăcharului lactic în : acid lactic. Procesul acesta se poate împedeca prin aducerea laptelui în cel puțin fie-care 24 ore la o temperatură de 100°. Oxygenul resorbit prin acesta procedură e silit să părăsescă laptele.

Prin absorberea oxygenului nu rămâne laptele numai pe lângă reacțiunea sa acrá, ci acel acid lactic causează mai departe despărțirea caseinului de kali séu natronul, ce-l ține în suspensiune, și precipitarea lui sub forma de caș. Laptele acum este formale acru, lapte acru. Procesul acesta, pe carele-l vedem noi formându-se afară de stomac se repetéză de atâtea ori în stomac, decât-ori mâncăm lapte. Prin acidul stomacului se aduce laptele la închegare, caseinul și untul se separéză de așa numitul zer, ce conține zăcharul și sările neorganice ale laptelui. Zăcharul se straforméză ieră în acidul lactic, apt pentru resorbțiune în sânge. Acest zer e așisderea acru.

Conservarea laptelui se poate efeptui mai departe prin aceea, că închidem laptele ferbënd în vase hermetice de pleu. O temperatură rece de ghiață încă poate contribui, tocmai ca și temperatura innaltă, la conservarea lui.

Am înteles, că laptele se închiegă prin formarea de acid lactic, carele luând caseinului natronul, ce-l ține în suspensiune, îl sileșce să se precipiteze. Procedura acesta o mai putem împedeca și în alt mod, oferind acidului format un alt natron, cu carele se impreună, și decă băgăm în lapte natron séu calciu carbonic, acela își păstrează gustul și caracterul seu timp îndelungat.

În orașele cele mari precum sunt Londra și Parisul, unde nu se poate căpétá lapte próspect după dorință, deôrece acesta se aduce din depártările cele mai mari medicii recomandă, ca cu ocașiunile, unde sugătorii sunt aviașiți la lapte de vacă, totdeauna mai înainte de întrebuințare, să se pună în acest lapte puțină apă de var.

Falsificări de lapte s'au făcut încă din timpurile vechi. Și timpul modern escelează în arta diverselor fal-

sificări ca nu alta epocă. Tendința merge într'acolo, de a contrivi atât la calitatea, cât și la cantitatea lui. Pe hygienu nu o întreabă nimeni unde se tractează despre puna proprie. Așa laptele se lungește mai întâiu prin apă și ca totuși să se conserve încâtva grosimea i se mai adăugă făină și alte substanțe în fine spuma se scote prę ușor din săpun.

Poliția de piață, care e tot deodată și sentinela hygienei nutrimențelor peste tot, se îngrijesc pentru delăturarea de asemeni abuzuri, încât pentru falsificări s'au orânduit pedepsele cele mai aspre. Diversele instrumente de probă, prin cari se pöte cunoșce bunătațea laptelui, așa numitele „Galectometre“ nu sânt destul de sigure pentru combaterea rēului stricacios. Stricaciunea acēsta este considerabilă într'atāta, încāt obiectele de falsificare sânt în sine în detrimențul sănătății și ieră încāt cu acest lapte se nutresc copiii, cari în tin pul ereșcerii pentru desvoltarea lor fizică, ca nici odată, au cea mai mare trebuință de un nutrimenț puternic.

Laptele nu se mănāncă numai ca atare, ci el a devenit un obiect de mare însemnătate economică și comercială prin aceea, că din el se fabrică o mulțime de surogate apte pentru susținerea vieții și a sănătății omenesci. Fabricarea acēsta se basēază pe facultatea laptelui de a se putē desbrācă și despoia de substanțele întregitōre ale sale.

Ca un product al acestuia trebuie să amintim în prima linie — *brānza*. Ea în timpul nou a devenit un articol atāt de important, încāt pentru fabricarea ei în cuant mare s'au înființat societăți pe acții. Modul și estensitatea producțiunii de brānză la noi nu pöte fi pentru nimeni normativ, deörece fabricarea ei stă încă pe un grad cu totul primitiv.

Și brānza se basēază pe principiul închegării caseinului în lapte. Acēsta închegare se produce în alt mod, prin chiagul de vițel, carele nu e alt-ceva, decât pelița intimă din stomacul vițelului. Cașul acesta nu e acru, ca cel format prin acid, și se pöte adunā prin strecurarea zerului din el. Cașul acesta strecurat de ajuns se sārēază și se pune la dospit. Prin dospēla acēsta se nașce din untul, carele în brānza cea bună nu se scöte afarā, o mulțime de mirosuri plăcute și neplăcute, prin cari se caracterisēază diversele soiuri de brānză, așa brānzele de Elveția, Rochefort, Gorgonzola, Neufchatel, Ementhaler, Groier etc. Decā cercetām aceste specii de brānză sub microscop, dorind a ne convinge în ce zace picanterea și delicatētea lor, de sigur, că ne va trece gustul și vom fi vindecați pentru totdeuna de dorul lor, vēdēnd cum diversele specii de animale microscopice, își eluptă pe suprafața ei drepturile priorității, de sigur ne vom mulțumii numai cu așa numita *urda*, ce este a döua brānză formată din zerul celor prime.

Brānzele sânt mai grase sēu mai slabe și acest caracter depinde dela smāntānirea sēu dela relaxarea untului în lapte. Smāntānirea laptelui se chiēmā delăturarea acelei grāsimi, pe care am vēdūt-o noi, adunāndu-se sub forma de globulețe, pe deasupra laptelui nemiscat. Se înțelege de sine, că unt mult mai remāne și în părțile din jos ale laptelui.

Brānzele cele fine de regulă nu se smāntānesc.

Din smāntānā se produce *untul*, al doilea product de lapte, carele se separēază de celelalte ingredienții ale smāntānei prin baterea ei continuā. În mic se produce untul prin baterea smāntānei cu lingura în olă, în mare prin diverse aparate, mașine. Untul cel mai bun și curat conține totuș substanțe aduse din lapte și acēsta impregiurare produce în el o slābiciune mare, adecā de a se *rincețā*.

Rincețarea untului ieră o putem împedecā prin aceea, că îl sārām sēu îl topim, unde restul de casein, se adunā sub forma de spumă pe deasupra untului topit, de unde prę ușor se pöte delăturā.

Zerul, ce ne remāne cu ocasiunea fabricării de brānză, mai conține apă, zăchar, și sări minerale. Din el mai putem scöte zăcharul, ce e represinat în cantități mari, nevoind a-l întrebuința spre alte scopuri, cum sânt cele medicali. Fabricația zăcharului laptic prin evaporarea apei și cristalisarea lui e introdusă în töte acele locuri, unde se fabrică și brānzele d. e. în Elveția.

Laptele jöcă un rol însemnat nu numai în economia casei, ca nutrimenț pentru töte etățile omenesci de o vērștă mai înaltă, ci el se aplică ca nutrimenț esact într'un stadiu al vieții, unde el singur e numai apt pentru nutrire. Fie-care animal își nutreșce cu laptele propriu pe puilul seu, și acest lapte singur este acomodat pentru a-i procurā speciile caracterile părinteșci.

Vin însă impregiurări de acelea în viața omenescă, unde mama nu-și pöte laptā pe fiul ei, însă nici condițiunile pentru procurarea unei doice nu le posedē. În casurile acele extreme ne vedem siliți, de a substitui laptele mamei prin laptele animal, așa d. e. prin laptele de vacă. Cu problema acēsta ne am ocupat mai detailat în alt loc, în cele următōrie vom a atinge numai ceva despre lapte, ca remediu medical.

Cel mai cunoscut product al laptelui, ca medicament, este zerul, din carele deosebim döuē specii: unul dulce, ier celalalt acru. Cel dulce îl cunoșcem deja; cel acru se pöte produce prin ocēt, acid de citronā, pētrā de pe bute, și e mai mult recoricor. Adăugerea de muștar, alumin, fer, etc. în zer se face conform scopului cel urmām. Muștarul irită; alumenul stēmpērā sangerările din corp; ier ferul i dā celui slābit putere și viētā, îl întăreșce. În genere zerul e chemat să deie corpului slābit prin morburile chronice, și cu deosebire prin morburile de plumāni — hectica — putere, sē-l vindece. Cine nu a audīt recomandāndu-se sēu n'a recomēdat ēnsuși la astfel de nenorociți înșirați numai în öse, ca să mērgā la munte și să bee zer? Puterea lui nutritōre care însă e numai fictivă zace în puterea zăcharului, ce-l conține. O putere a lui purgativă încă nu i se pöte contestā.

De aici prę ușor putem conchide, că zerul de asinā și de iepā trebuie se fie cel mai bun și cel mai cercetat. În pustilele vaste ale Rusiei, pe cari trăiesc stave întregi de iepē, s'au introdus cura de speciā acēsta de zer în mesurā förte estensă. Sub numele de Kumiss, pe carele în diua de astăzi îl aflām în töte spitalurile bine organizate, se fabrică acolo un fel de beatură alcoolică, care spumēază ca champagniu și care aduce un folos förte considerabil în morburile de hectică. Acēsta beatură alcoolică e lapte de iepā, carele ferbe în forma mustului, devenind mai târziu acrā. Chemia ne invēță, că töte fluidele, cari conțin cantități mari ale unui fel de zăchar, cum e și în must, espuse aerului încep a ferbe, va să dācă se discompune zăcharul prin acest proces în alcool și acid carbonic. Alcoolul dā astor fel de beaturi putere iritātōre; ier acidul carbonic le causēază musarea (ferberēa), ce recoreșce atāt corpul și reparēază stomacul. Un astfel de fluid e și zerul de iepā.

Fie acele zeruri însă cât de dulci și de puternice, efectul lor eclatant îl produc numai prin aceea, că astfel de morboși petrec în locurile cele mai frumöse și admirabile, acoperite de păduri întinse de brad, liberi de töată grigia și ocupațiunea și distențārie societatei acomodatā și placutā. Prin situațiunile acestor locuri de cătră mēdā-nöpte sânt scutiți de zerul cel rece și

T i g a n c a .

vânturile periculoase. Aici au acei nefericiți un aer dulce și curat, prosper și însuflețitor. Un asil fericitor! Afară de aceea mai contribuie la prosperarea lor o dietă corespunzătoare, ce le oprește bucatele grele și inflătoare de stomac, pră grase și pră sărate, nu le permite pomelile și acrima; le recomandă însă pâine bună albă, supă puternică, carne de găină și vițel, tot bucate de acelea, cari în partea cea mai mare contribuie la recrearea și restaurarea îmbucurătoare a acelor neputincioși, de și poate că numai pe ore câtva timp.

Cura de zer se începe cu $\frac{1}{4}$ litră și se poate urca până la 2 litre pe zi.

Laptele curat încă se poate întrebuința pentru cură chiar în acele morhuri, în cari am vădit aplicându-se și zerul. Prescripția e: ca laptele de vacă să se bea cald, cum s'a muls.

Ca antidot se poate prescrie laptele în toate feliurile de intoxicări cu metale și sărurile lor, cu baze și acide.

În multe morhuri externe vedem aplicându-se laptele d. e. la arsuri de piele, ceea ce însă nu ajută mult. Nutrirea corpului prin băi de lapte sunt tare paradocse; rezultat imitator încă nu a vădit nimeni; nici pelea corpului nu câștigă nimica prin astfel de băi, puterea lor cosmetică e dară una fictivă și negativă.

Ca să cunoștem și partea psihologico-morală a laptelui, voim numai a aminti, că precum animalele răpitoare se îmblânțesc prin deprinderea lor la nutrimânt mestecat său de tot vegetabil, așa putem aduce în combinațiune și pe popoarele nomade, care au de a mulțumi dulceta și blândeta lor caracteristică numai nutrimântului cu lapte și fructe.

Dr. Ioan Moga.

I-a și de primăveră.

a un murmur blând de seră
Bate vânt de mișcă-și
Cu profum de primăveră
Care vine-a ne trezi
Din a iernei amorțire.
Tristă ca o presimțire.

Aer cald și mândru sora
Topesc neua ce s'ascunde
Pe sub ripi și prin ponore,
Unde rața nu pătrunde.

Ași și-a iernei mele ghiță,
Care 'n piept mi-a amorțit
Inimă, simțire, viață.
Ași. când viața-a revenit,
Simț că și ea se topește,
Ca un gemet ce-amuțește.

Când al primăverei sora
Re'nviează 'ntreaga fire,
Cântătorul poate ore
Să mai stea în amorțire?

Nu! și pieptu-mi ce svăcnește
Ași de fericire plin,
Nesimțirea și-o zdrobește.
Uită jale și suspin,
Și-inima de doruri arsă
Ier în cânturi se revărsă.

Iuliu I. Roșca.

Flórea și roza.

Flórea și roza!... Două ornamente, cu cari a decorat Creatorul natura și pământul.

Ce ar fi pământul fără flori și roze?

Privește natura, când bătrâna iernă își joacă rolul; privește pământul, când el dorme în haina-i albă de nea!... Nici o flóre, nici o roză; nici un miros prin eter; nici un farmec în fire!... Toți și tóte dorm!

Ierna stinge florile, bătrânețele secă speranțele. Primăvera învie florile, tinerețele desvóltă speranțele și ilusile!...

Frumóse sânt tinerețele; dulce este traiul în zilele tinereței, în primăvera speranțelor, în orele ilusilor, când sufletul tiner își desfetează ochii tot pe câmpii pline de flori, pline de speranțe!

Și ore ce suflet nu iubește florile? Nici unul. Ele sânt tipul frumșetilor, simbolul speranțelor, tipul inocinței și semnul bunătății. Căci

„Ce sânt florile iubite?

— Bunătăți neprețuite!

„Bunătatea în om ce-i?

— Flórea mândra-a inimei!

Frumóse sânt florile! „Priviți crinii câmpului, — a dís Mântuitorul — cum creșce, ei nu se osteneșce, nici nu toce; ier eu díc voue, că nici Solomon în tótă mirarea sa nu s'a îmbrăcat ca unul dintr' acestia!“

Sermana copilă! Iese în grădina și cât de dulce i surid florile și cât de plăcut o priveșce ele!

„O! florilor, le díc ea, — spuneți-mi de amantul meu, când se va întorče din depărtare; spuneți-mi, ve rog decă inima lui mai bate pentru o ființă?“

Și întru adevăr, par că floricelele drăgălașe i-ar da respuns, căci ele zimbesc cătră densa și surid, și sermana copilă par că înțelege, că iubitul ei în depărtare mai păstrează încă schinteia amorului în inima sa. Și fetița apoi cu inima linișcită și cu ochiul vesel rupe câteva floricele, le légă în buchet; ier buchetul îl priveșce și cugetă la tipul amantului ei, ce e întocmai ca și acest buchet! Ea priveșce buchetul și se mângăie!

Sermanul poet, persecutat de sörte, se perde pe câmpul cu florile; el dorme pe acel câmp cu flori, vișeză visuri de aur, cari însă nu se vor realisa nici odată. El nu dorme nicăiera așa de linișcit ca pe câmpul cu florile. Toți și tóte l'au părășit, numai floricelele mai țin la el, ele-l mângăie, ele-l încuragează și el mângăindu-se cu ele, mai apucă lira, și mai lasă să se audă sub mâna-i tremurândă niște accente ce-i reimprespotează suvenirile vieții sale, precum și starea jalnică a sufletului seu.

O! floricele iubite, ce faceți pe bietul poet să cante; o voi Muse ce-i inspirați cântecul!

Voinicul plécă la óste și ietă ce díc cătră soru-sa:

Măriuță, Mărioră,
Scumpă dragă sorioră,
Vino la momântul meu,
Unde-oi fi îngropat eu,
Sémână pe el viori,
Trandafiri și dalbe flori!“

Ce rol însămnat joacă flórea în viață! Ea sémână forte unei inimi omenesci. Flórea înflorită e simbolul inimei pline de bucurii și speranțe (dulci; flórea veșce-

dită e simbolul unei inimi zdrobite de fatalitate și de vre-o supărare mare. Ietă o fetiță, care în zilele aurose ale primăverii vieții sale, cade victimă unei intristări, ori unei nefericiri grele, cum cântă și ier cântă :

Me dusei într'o grădină,
Ca să ieu o flóre 'n mână
Și s'o 'ntreb de ce suspină ?
— Eu suspin, flóre-a-mi răspunde,
Căci o jale me pătrunde,
De trei zile-s înflorită
Și-acum cad de vânt lovită :
În cât nime, nu me crede.
Flóre sânt, ori ierbă verde ! ?

Au nu este acésta flóre inima fetei ? Au nu e pătrunsă inima fetei de jale, de o durere, ce erumpând se vede pe ochișori și obrăgiori, ca și un negră nor ? !

Sărmana fetiță, ea e rănită la inimă, de aceea își cântă cântecul acesta, pe cât de nimerit, pe atât de jalnic și doios, și în acesta își asemănă inimioara-i tristă unei flori din grădină ce suspină fiind lovită de un vânt și cădută la pământ, unde se veștețește, în cât nime nu va mai ști decât a fost flóre ori ierbă ?

Așa e cu flóre; așa e cu inima zdrobită; așa e apoi cu ființa, ce pörtă o atare inimă. O ! vântule, căci n'ai avut îndurare să cruți bieta floriceică, numai de trei zile înflorită !

O ! vânt al a sortii crude, căci n'ai avut îndurare să nu te atingi de inima copilei !

O ! floriceica cădută la pământ; o inimioară ruptă de intristare !

Se veștețește-o flóre,
Când n'are nutremânt.
Căldură dela sóre,
Suc dulce din pământ.

a cântat odată poetul Ardealului. Și ore ce se înțelege aci sub acésta flóre ? Sigur un suflet nenorocit, o inimă simțitoare, dar părăsită de orice speranțe; și care apoi ca și o flóre se veștețește și piere. Întru adevăr inima omului e o flóre.

Ea e numită est-mod de Schiller, Petrarca, Byron, de La Fontaine și de alții.

Speranțele sânt lumina sorelui, nutrimentul din pământ și ploia din nori dau flórei tărie ca să crească. Ore crește-ar vre-o flóre, când sórele nu ar luci, când nutriment nu s'ar da, când ploia nu ar pică ?

Ore trăiește o inimă, când toate speranțele i s'au stins; când nu mai are în astă lume nimic de a mai speră ? Ce e viața fără speranță ? Lessing ni răspunde : „Viața fără speranță e ca o di fără sóre, ca o nopțe fără stele, ca un esilat din patrie sa frumósă pe o insulă pustie și florósă !”

Ce e inima ómenilor virtuóși, decât nu chiar o grădină, în care sânt séménate florile cele mai frumóse ale virtuții ?

Ce e inima unui om generos, decât nu un câmp înflorit, pe care rid crinii cei mai plăcuți, cari ofer fie-cărui călător farmecile, parfumul și toate bunătățile lor ?

Ce e inima unui om iubitor de patrie și națiunea sa, decât nu o grădină, în care totdeauna sânt înflorite florile cele mai scumpe ale iubirii și devotamentului pentru patrie și națiune ? !

Ce e inima unei soții și mame adevărate, decât nu

o mândră grădinuță plină de florile iubirii cătră bărbat și fii sei ? !

Și ce e inima a doi amanți ce se iubesc ferbinte ? O grădinuță, în care zimbesc florile cele mai gingașe scăldate și resfățate în lumina amorului fidel și curat !

Dar florile sânt și simbolul castității, al pudorii și al nevinovății. Adese ori auți dicându-se : „E ca și o flóre de curată”. — „E ca și o floriceică de nevinovată” etc.

Pudórea e însușirea cea mai frumósă, ce caracterizează pe un june ori fétă. Ea e mama modestiei; ier modestia e aceea pe care o recomandase nu numai Christos, ci și Socrate, Democrit, Demostene etc.

Am đis că florile sânt și simbolul pudorii și al modestiei. Întru adevăr așa e ! Cât de bine se șede unei fetei plină de modestie și de pudóre, lăsăm să dovedescă următóarele versicule :

„Cea cu minte, rușinósă,
E ca flóre a cea frumósă;
Ier cea fără de rușine
E un scaiu de mărăcine”. A. P.

Din motivul că florile sânt și simbolul frumșeții și a grațiilor, ce pôte să poședă vre-o ființă, poetii au desemnat în versurile lor o mulțime de aseménari, în cari frumșeția e intipuită prin flori. Unii poeti aseménă floricelele cu stelele de pe cer, alții cu lacrimile ángerilor, ce au cădut jos și apoi s'au făcut flori, alții cu ochișorii đinelor din điori, alții cu zimbetul unei copilițe. Ietă cum cântă Goethe :

„Im Schatten sah ich
Ein Blümchen stehen,
Wie „Sterne“ leuchtend
Wie „Auglein“ so schön”.

Ba, ce e mai mult, prin flori se simbolizează și lucrurile abstracte; p. e. amorul își are flóre sa, uritul pe a sa, dorul pe a sa; amicia pe a sa, durerea și intristarea pe a sa, bucuria pe a sa, ș. a.; de unde s'a și făcut „limbagiul florilor”.

O fetiță chiar dorește ca dorul amantului ei și al ei chiar, să se facă o flóre; căci ietă cum cântă :

„Măi badiță Niculae,
Dorul meu și-al dumitale,
Facă-l Dumneđu o flóre,
Să-mi înflóre sâmbéta,
Să mi-o rup dumineca,
Să mi-o pun în cingătóre,
Să mi-o duc în șečetóre,
Fetele m'or întrebă :
Că de unde îți-e flóre a ?
Și eu că răspuns le-oiu da :
— Flóre-a-i dela badița !”

Ietă dorul copilei ! Ietă dorința ce o are de a-și intrupă dorul ei și al iubitelui seu în o floriceică, pe care apoi să o pună în cingătóre !

Sunt posesii întregi unde poetul nu se adresează în tot versul seu la vre-o ființă, ci numai la vre-o flóre. Și cine e acésta flóre ? . . . Sigur că amanta sa, seu vre-o altă ființă ce și-o propuse a o cântă. Așa un poet știe :

„Tu ce ești o flóre,
Ce crește sub cer,
Și esali odóre

Prin lume, eter,
Me faci să ieu lira spre a cântă" etc.

Ier Dimitrie Bolintinean ietă cum desemnă grațiile
și frumșetea soției lui Ștefan marele, a Eudochiei :

„Pe o stâncă neagră, într'un vechiu castel,
Unde curge 'n vale un riu mititel,
Plânge și suspină ținera Domniță,
Rumenă, suavă ca o garofiță”.

Și tot aci :

Buclele-i de aur cad pe albu-i sin,
Rozele și crinii pe fața-i se 'ngân.

Și în frumoasa noastră poezie populară încă joca mare rol florile. Puține poezii populare vei afla, în cari se nu aude amintindu-se flori și nume de flori. Nu ni este locul aci să esaminăm elementele, ce compun frumșetea și ornamentul poeziei noastre populare, ci însășăm numai atata, că cântecele noastre populare sunt bogate de asemănări cu flori, roze, în ori ce parte locuită de Români. D. e.

„Lumea 'ntrégă se grăieșcă,
Nu-i ca feta româneșcă ;
Că-i ca „florea cea domneșă !”

Cant. pop.

Apoi cine nu știe cum iubeșce feta română florile ?

Și e frumoasă feta română împenată cu flori. Nu are așa părechie de cât în Iléna Cosinzana !

Feciorașul de român o iubeșce foarte când o vede împodobită cu flori căci :

Ce me face însă ore
S'o iubesc așa cu foc,
Este că o chiemă „flóre”
Și 'n brău are „busuioc !”

cântă poetul rom.

*

Să esaminăm acum florile din alt punct de vedere ; și adevă după rolul ce-l au ele în natură și în viața omenescă.

Nu este știință profană, mai plăcută, de cât știința naturii ! . . . E frumos să te ocupi cu natura și să scrutezi toate misteriiile ei ; e frumos să cetești în cartea lumescă, al cărei autor e ființa cea mai înțeleptă și misterioasă. Aristotele în totă viața sa nu s'a îndestulit de ajuns a ceti cartea naturii. El dișe odată către Alesandru Marele, pe când acesta încă-i eră discipul : „Mai mare bucurie nu pôte avé un om, de cât că el pôte să vedă lumea, și sórele ce o încăldeșce : Ietă pentru ce se supără omul, când își aduce aminte de mörte !” — Tot est mod Ptolomeii, Pitagorii și alte școli filosofice iubiau natura peste măsură.

E frumoasă natura, ier cel ce se ocupă de ea, — după cum crede Harun Al Raschid, Chaliful Damascului cel dintăiu, — e cel mai înțelept și cel mai învătă.

Lucrurile naturii, după cum șcim sunt diștinate de către naturaliști în trei regne. Regnul animal, vegetal și mineral. Dar știința, ce se ocupă de regnul plantelor — e cea mai plăcută. Botanica e o știință cea mai predilectă. Lafontaine până încă eră tineră și tregi se ocupă cu ierburi și flori cu o bucurie mare, în cât dișea, că numai atunci e fericit, când se ocupă de ierburi și flori.

Dar botanica și studiul ei e și folositor și de o importanță mare pentru omenime. În botanică se cuprindă tot odată medicină, economie, ba chiar industrie și câștigul economic. De botanică, cum șcim, se ține apoi și antologia seu știința, ce are de obiect florile și est-mod și horticultura seu cultivarea grădinilor. Și apoi nu este o desfătare mai mare, ca în ocupațiunea cu horticultura, de unde Francesul se întrebă : „Cine e mai fericit de cât un grădinar ?” — Și cu tot dreptul, de ore-ce o grădină frumoasă e un Eliseu pământesc. Numai aci în grădină pôte omul să privescă frumșetea naturii și darurile creatorei. S'au observat, că mulți erudiți și genii atat vechi, cât și noi își compuneau scrierile lor între flori. Torquato Tasso scrie în grădina cu flori operile cele mai subline. Ovidiu, când scriea versurile sale de amor (ars amandi) trebuia să aibă în giur de sine flori și cununi împletite din florile cele mai vii și frumoșe. Tot est-mod Horățiu iubiă florile în Tibulul seu. Pliniu, numai la vila sa, de lângă Apenini, putea compune scrieri istorice.

Din toate acestea se vede, că nu esistă om, care se nu iubescă florile ! Un poet străin dișe : „Cine iubeșce florile, acela nu pôte să fie om rău” ; va să dișcă acel ce iubeșce florile precum și acela ce în totă viața nu are alt ideal decât florile, acela are o inimă ca și florea ce iubeșce !

Întru adevăr e în natura psihică a omului de a avé iubire și atragere către flori ! Copilița, abia creșce și îndată începe a-și alege loc în grădină, a-și formă grădinața ei, și a-și plântă în ea flori. Și apoi aci învătă copila, din grădinața sa cu flori mai întâiu, ce e frumos și măiestos ; aci se desvöită gustul ei estetic, aci admiră ea frumosul naturii, aci admiră ea pe Ddeu. Blândă copilița privind ici o flóre roșie, ici o flóre albastrie, ici una galbenă, se formeză în sufletul ei inocent varietatea, care e cununa frumosului și a delectării.

Dar florile, nu sunt ca și nescari corpurile brute. Ele ca toate vegetalele cresc și se nutresc ; respiră, ba, fie-care plântă și flóre își are nutrimentul seu particular ; de unde nu totă plânta priesce în unul și acelaș loc. Florile ca toate plântele în timpul zilei absorb azotul din aerul atmosferic și edau oxigenul ; ier noptea absorb oxigenul și esală azotul. De aci e foarte periculos în timp de nopte a dormi în o casă, în care sunt multe flori. S'a întâmplat odată că o întregă familie s'a aflat mörta demineta, din cauza că au avut flori multe în chilia de dormit. Foarte rău fac și țerenii noștrii, cari vără-și împenă casa cu mulțime de flori. Cei pricepetori de pericolul ce pôte să urmeze în timp de nopte, din cauza acestor flori, sunt chiești să desfătuiescă pe țerancele române dela atare lucru ; seu decă ele totuși doresc să-și vedă casa și grindile cășei împenate, atunci să li se spună, că în timp de nopte să stringă toate florile dela grindii și să le ducă în alt loc, ier în ziua următoare ieră să le aducă și să-și împodobescă casa cu ele.

Dar florile nu numai cresc, se nutresc și absorb aerul atmosferic, ci se și mișcă. Florea sörelui se învêrte după söre, servind est-mod ca orologiu de söre. Mimosa pudică (sensitivă) își lasă foile în jos la ori ce influință esternă d. e. la o suflare lină de zefir, la apărința vre-unui nor pe cer ea îndată se mișcă, ca și cum s'ar rușină să plécă spre pământ. Seu cine nu a aude, ori n'a vedut florea, ce prinde insectele în interiorul ei, în tocmai ca și cum ar fi o cursă pentru biete insecte ?

(Încheierea va urmă.)

S. P. Simon.

Cronică bucareșcă.

— 7/19 martie.

(O invitare bine-venită. — Spectacole.)

Marti, 1 martie, curierul mi-aduse o cartă poștală în cuprinsul următor:

T. Maiorescu înștiințează pe dl A. C. Șor, că de mercuri înainte vor reîncepe „serile literare”.

Dacă o invitare mi-a venit vr’odată la timp, apoi de sigur a fost acesta. De mult, puținii iubitori de literatură n’avuseser plăcerea de-a mai fi la oaltă în saloanele ospitaliere, din strada Mercur, ale Mecenatului român, după cum mulți numesc, și cu dreptate, pe dl Maiorescu. Omul de barou ne răpise pe omul de literă, și toți așteptam cu dor să sosescă ziua când se putem strînge ierăși mîna pe care dl Maiorescu întinde cu atîta amabilitate fie-căruia. Astfel fiind, lesne ghi-ciți, că mercuri erau toți obișnuiții, în complet, în giurul iubitelui nostru „critic”.

Dl Ispirescu, Unchiașul neobosit la sfaturi ca și la muncă, deschise serata cetîndu-ne descrierea mai multor jocuri de copii, cu a căror culegere se îndeletnicește în prezente. Așa împreună cu dsa, ne-aduserăm aminte fie-care de „V’ăți ascunși-le”, „Turca”, „Baba-ôrba”, și de toate jocurile copilăriei noastre, despre care cine știe decă și când ne vom mai pute aduce-aminte vr’odată! *Lucrarea dlui Ispirescu este foarte interesantă, și decă nu atît pentru timpul de față, apoi, fără nici o îndoială, pentru viitorime, căreia-i va lăsa neștersă moștenire bucuriile primei noastre etăți.*

Apoi dl Hășdeu, cu verva-i cunoscută, ne făcî descrierea unui tablou Rafaelic: România cu admirabilu-i profil Basarabia. hotărît revistei limbelor române. După aceea dl Maiorescu dede cetire unui fel de poemă hidrografică: Musa rustică, pe care o primise prin poștă și prin care tinêrul autor — căci negreșit trebuie să fie tinêr — se cêrcă a arêta, că adevêrata fericire pentru dînsul nu e în orașe, în mijlocul acelor ziduri și palate „unde zac mii de pécate” după cum ținea înflăcărutul Catina, ci la țeră, în

. valea verde

Unde pierde

Omul negrele-i gîndiri;

Unde-ți uiți de infamă

Și sclăvia

D’auritelor zidiri.

Unde mândra păserică

Se rădică

Până ’n cerul luminos

Și din ceru-i plin de sôre

Cu oróre

Abiá vede omul jos! *

Dl Roșca a încheiat sêra prin cetirea unui studiu de psihologie poporală intitulat: „Calul după cîntecele poporale ale Românilor” care va apăre în colónele „Familiei”. (În nr. viitor. Red.)

În aceeași sêră am avut ocaziune să vedem cel de ’ntâiu exemplar din interesanta scriere a drului M. Gaster: „Literatura poporală Română”, despre care am

* Depărățian: „Vêra la țeră”.

dat câteva notițe cetitorilor noștri, într’una din trecutele cronice, și despre care ne păstrăm plăcerea de a reveni într’unul din numerile viitoare, printr’un articol anume consacrat acestei lucrări adevêrat meritorii. Volumul despre care vorbim, cuprinde 40 cole în 8° și se pôte cãpêta pe prețul, fabulos de eftin, de 4 lei.*

* * *

Dilele următore s’a strecurat în linișce până sãmbêta, când tradiționalele 101 tunuri (tocmai numărul fabulelor dlui Sion), ce anunțau închiderea corpurilor legiuitoare, veniră să turbure tãcerea cu care abia începusem să ne obișnuim în cursul acestei sãnte sêp-têmâni pe care cei mai credincioși (și fericiți cei ce cred...) au trecut-o numai în poșt și rușãciuni.

Si ierăși cimitirul cu cruci și movițe! **

A! voiam să țic: Și ierăși mesagiul domnesc, a-decã regal, cu

Domnilor Senatori,

Domnilor Deputați,

pe care de sigur îl cunôșceți.

Închiderea camerelor au pricinuit, se vede, deschiderea celor alte sale de spectacol, și cele 101 tunuri din delul Spirei, impușcãturile dela teatrul Dacia unde ni s’a dat „Ernani”, ori dela Teatrul Național unde s’a jucat „Muschetarii”.

Aveți în șcîre despre alcãtuirea trupei dela teatrul Dacia; nu voi vorbi acum de cãt despre prima reprezentațiune care a avut loc sãmbêta. Celebra dramă a lui Victor Hugo e îndestul de cunoscută; tradusă în româneșce de dl D. Rașianu „tant bien que mal” în versuri, ea a fost destul de bine interpretată, în ce priveșce pe dnii Manolescu (Ernani) și Petrescu, (Don Ruy Gomez de Sylva) și pe dșora Popescu (Donna Sol). Dl G. Dianu însê, un tinêr încă necunoscut noue, a fost cam departe d’a ne da pe un „Don Carlos” cum se cade: dar sarcina eră și pré grea pentru talia dsale și deci ne place să credem, că în alte roluri vom remãne pe deplin mulțãmîți de dsa. În genere piesa a mers bine pentru un început, și decã decorurile lãsau puțin de dorit, în schimb costumele, tôte noui, erau destul de bogate și destul de frumoșe. Sala, fãr’ a li plină, cuprindea destulă lume, și lume bună, astfel că, decã deocãmdatã a lipsit un succes material strãlucit, succesul moral a fost cu atît mai mare și sperãm, că din ce în ce tinera trupă va fi încuragiată și spriginită.

Așa dar felicitãrile noastre dlui Gr. Manolescu, întemeietorul ei!

A. C. Șor.

Academia Română.

Precum s’a anunțat în „Familia”, Academia Română va deschide sesiunea sa generală în anul curent la 15/27 martie.

Vom informã pe cetitorii noștri despre lucrãrile de cãpêtenie ale areopagului literar român, de ocamdatã gãsîm cu cale a permite o schiță despre starea actuală a Academiei.

Academia Română se imparte în trei secțiuni: literariã, istoricã și șciințificã. Fie-care din aceste secțiuni are cãte 12 membrii și un numêr nelimitat de membrii corespundinți; afarã de aceștia mai sînt și membrii onorari.

* Bibliotecã-editorie: „Haiman și Schöpfung”, calea Victoriei, București.

** Boneti Roman: „Radu”, poemă.

Secțiunea literară se compune din următorii membrii: numiți la anul 1866 V. Alecsandri, Timoteiu Ci-pariu, Ioan Caragiani, Alesandru Roman, Ioan Sbiera, la 1867 T. L. Maiorescu, aleși la 1868 George Sion, la 1870 G. M. Fontanin, 1877 B. P. Hășdeu, N. Quintescu, la 1879 G. Chițu, la 1881 Iacob Negruzzi.

Secțiunea istorică are următorii membrii: numiți la 1866 G. Bariț, V. Babeș, V. A. Urechia, la 1867 N. Ionescu, aleși la 1869 M. Cogălnicean, la 1870 episcopul Melchisedec, A. Odobescu, 1871 A. D. Sturdza, la 1876 V. Maniu, Al. Papadopol-Calimach, la 1881 S. Fl. Marian, At. Marienescu.

Secțiunea științifică are următorii membri toți aleși: la 1871 N. Crețulescu, An. Făt, P. S. Aurelian, la 1874 Ion Ghica, la 1876 Gr. Ștefanescu, S. Fălcoian, la 1879 E. Bacaloglu, D. Brândza, Petre Poni, Iacob Felix, Nic. Teclu, la 1882 Florian Porcius.

Membrii corespunzători:

pentru secțiunea literară: D. Laurian București, Zaharia Boiu Sibiu, Ioan Popescu Sibiu, Visarion Roman Sibiu, Aron Densușian Iași, Iosif Vulcan Oradea-mare, Prunol Léon de Rosny Paris, Ioan Urban Jarnik Viena, N. Ganea Iași = 9;

pentru secțiunea istorică: Gr. Tocilescu București, Nic. Densușian București, I. M. Moldovan Blas, Gavril Pop Lugos, Emile Legrand Paris, dr. Iulius Jung Praga, I. Slavici București, Andreiu Vizani Iași, Ioan Goldis Arad = 9.

pentru secțiunea științifică: Dr. Cuciurean Iași, Ion Ionescu Brad, dr. M. G. Obenedar Roma, C. F. Robescu București, Spiru Haret București, Ștefan Hepites București, Victor Janca București, Aug. Kanitz Cluș = 8.

Membrii onorari: I. M. S. Carol I regele României, Protector al Academiei Române, Președinte onorar, M. S. Elisaveta regina României (Carmen Sylva), C. Crețulescu București, gen. G. Adrian București, G. Ioanide București, dr. G. Polyzi București, archim. Nic. Popea Sibiu, Ioan cav. de Puscaru Budapesta, dr. Grigorie Silași Cluș, Iacob Mureșan Brașov, Ștefan Gonata Basarabia, Petre Câmpian Iași, Iacob Cihac Elveția, Vegezzi Ruscalla Turin, cav. Giov. Capellini Bologna, cav. E. Biondelli Milan, Graz. Isaia Ascoli Milan, Emil Egger Paris, Adrien de Longperrier Paris, Ernest Desjardins Paris, W. Fröhner Paris, Paul Bataillard Paris, Charles de Linas Arvas, A. Ubicini Paris, br. Adolphe d'Avril Santiago de Chili, Lord Henry Stanley of Alderley Londra, Grant-Duff Londra, Max Müller Oxford, I. S. Steenstrup Copenhaga, Richard Lepsius Berlin, Adolf Tobler Berlin, Hugo Schuchard Graz, dr. Fr. Bock Aquisgrane, comite Alexi Uvaroff Moscua, Emile Picot Paris, Teodor Mommsen Berlin, Fr. Miklosich Viena, L. Diefenbach Darmstadt, Carol Torma Budapesta, George Crețan București = 43.

Membrii morți dela 1867—1882: C. Cozacovici, Al. Demetrovici, A. Hășdeu, Iosif Hodoș, A. Hurmuzachi, E. Hurmuzachi, A. T. Laurian, I. C. Massim, G. Muntean, Andrei Mocioni, Const. Negruzzi, A. Papiu Ilarian, P. Poenariu, I. H. Radulescu, I. Străjescu, C. Stamate, dr. P. Vasiciu — 17.

Fondurile Academiei române au produs pe anul 1882—1883 un venit de 101.305 lei 15 bani, cheltue-lile scotându-se s'au preliminat un escedent de 1.393 lei 55.

În sesiunea actuală se vor decerne următoarele premii: I) Premiul Năsturel-Herescu de 4000 lei unei cărți scrisă în limba română, cu conținut de ori ce natură, cea mai meritorie printre cele publicate dela 1 ianuarie până la 31 decembrie 1882; II) Premiul Heliade Radulescu de 5000 lei unei cărți scrisă în limba română, cu conținut literariu, mai meritorie între cele publicate

în 1882; III) Premiul Năsturel de 5000 lei celei mai bune disertațiuni în limba română despre istoria tipografiei la Români; IV) Premiul Lăzar de 5000 lei, celei mai bune disertațiuni asupra agriculturii, industriei și comerțului în România; V) Premiul Cuza de 4000 lei celei mai bune disertațiuni: istoria Românilor în Dacia Trăiană, dela Aurelian până la fundarea principatelor Moldova și Țera-Românescă; VI) Premiul Asociațiunii Craiovene pentru dezvoltarea învățământului public, celei mai bune cărți didactice care a apărut dela 1 iul. 1879 până la 31 dec. 1882. Academia Română a oferit dară pentru anul curent ca premii suma de 23.000 lei.

Oficiile Academiei Române pe anul 1882/83. Personalul delegațiunii: președinte al Academiei Române: dl D. A. Sturdza, asesori (vice-președinți) din secțiunea literară dl T. L. Maiorescu, din secțiunea istorică Pr. SS. episcopul Melchisedec, din secțiunea științifică dl P. S. Aurelian; secretar general dl V. A. Urechia.

Personalul secțiunilor:

Secțiunea literară: președinte dl V. Alecsandri, vice-președinte dl G. Sion, secretar dl B. P. Hășdeu. Membrii cei deja numiți.

Secțiunea istorică: președinte dl G. Barițiu, vice-președinte dl V. A. Urechia, secretar dl V. Maniu. Membrii a se vedea mai sus.

Secțiunea științifică: președinte dl E. Bacaloglu, vice-președinte S. Fălcoian, secretar dl Gr. Ștefanescu. Membrii cei înșirați.

Personalul comisiunilor:

Comisiunea permanentă a bibliotecii: membrii dnii Hășdeu, Maniu, Ștefanescu. Membru conservator al colecțiunii numismatice dl Sturdza.

Comisiunea pentru cercetarea cărților intrate la concursul pentru premiul Năsturel Herescu de 4000 lei și pentru premiul Heliade Radulescu de 5000 lei. Membrii: din secțiunea literară dnii Alecsandri, Maiorescu, Negruzzi; din secțiunea istorică dnii: Barițiu, Ionescu, Melchisedec; din secțiunea științifică dnii Aurelian, Felix, Ștefanescu.

Comisiunea pentru premiul Năsturel Herescu de 5000 lei și pentru premiul Cuza de 4000 lei: dnii Sturdza, Melchisedec, Hășdeu.

Comisiunea pentru premiul Lăzar de 5000 lei se va alege în sesiunea generală din an. c.

Comisiunea pentru premiul Societății Craiovene: dnii Roman, Marian și Poni.

Ț i g a n e a.

— Veți ilustrațiunea de pe pagina 125. —

Patria artistului e lumea mare. Asemene se poate dice, că patria țiganului e lumea mare. Nomazi încă și acuma, țiganii astăzi șed aici, mâne colo, și poi-mâne ieră în alt loc.

Despre ei se poate dice cu tot dreptul: „Ubi bene, ibi patria”. Unde se află bine, petrec timp mai îndelungat; unde le merge rău, nu stau mult.

Ei duc o viață cu totul neregulată și totuș sunt fericiți, făloși și mulți din ei robuști, frumoși. Deosebi între țigance se află multe frumoase. Un astfel de model se represintă și prin ilustrațiunea din nr. prezente.

Țigancea plecă la tîrg s'e-și facă p'acolo niște treburi, pentru că tîrgul fără țigance nu se poate întipui. Pe drum însă, ea ori-cine, se obosi și densa de mersul cel mult, și se aședă s'e se odihnescă. Și decă odată s'a aședat, ce ar fi putut face mai plăcut, decăt s'e-și scotă pipa și s'o aprindă? Delicatețe mai mare ea nu-și poate imagina.

I. H.

Literatura si arte.

Puiu. Sub acest titlu publicăm în nr1 presinte o legendă de augusta scriitoare Carmen Sylva. Această legendă s'a cetit în ședința din 12 martie a sesiunii din 1882 a Academiei Române. despre care procesul verbal al Academiei ne raportază următoarele: „Dl Președinte (T. Maiorescu) dă cuvântul dlui Sturdza, care citește, în aplausele Academiei scrierea ilustrei Carmen Sylva, *Puiu*, o minunată ochire aruncată asupra istoriei Românilor, scrisă de o penă măiestră și de o inimă plină de doioșire pentru trecutul țării și nutrind speranțe legitime pentru viitorul ei.“ Noi am estras-o din Analele Academiei Române, seria II, tom. V., secțiunea II.

Dna Constanța de Dunca-Schiau prepară un studiu asupra activității și a descoperirilor d-zei Sofia de Thorma. Dra Sofia de Thorma, din comitatul Hunedorei, este una din puținele dame ce s'a consacrat științei antropologice. Descoperirile sale geologice și arheologice, precum și deducerile ce trage din studiul a mai bine de 15 mii de bucăți, resturi din civilizațiunea locuitorilor aborigeni ai Daciei, desgroate de d-zei, aruncă lumini nouă asupra timpilor preistorici a acestor țeri. Pe noi, direct interesați în cauză, rezultatele studiilor acestei erudite dame nu ne pot interesa mai puțin decum a arătat interes studiilor d-zei Thorma întreaga lume erudită a Germaniei. Așteptăm cu atât mai mult liniile ce ne vor face mai d'apropo cunoscută pe erudita damă maghiară, cu cât d-zei are de cuget a merge în România și a se pune în conțelegere cu arheologii și ethnograful români.

O excursiune botanică în România și Dobrogea. Sub acest titlu a publicat dl dr. A. P. Alexi, profesor la gimnasiul superior românesc din Năsăud, o carte de 107 pagini, care cuprinde rezultatele explorațiilor sale botanice, făcute în călătoria sa la 1880. călătorie descrisă în colonele acestei foi. Literatura noastră e săracă de scrieri din ramul acesta, căci afară de lucrările dlor Brândză și Porcius, abia mai avem ceva de remarcat. De aceea salutăm cu plăcere cartea dlui dr. Alexi, care nesmintit va fi apretiată de cei competenți. Costul unui exemplar e 80 cr. seu 2 lei, și se află de vândare la autorul în Năsăud.

Biografia Prê Sântitului Dionisie Romano episcop de Buzău. Acesta e titlul unei broșuri prețioșe, care a eșit din condeiul învățatului episcop Melchisedec, estrasă din Analele Academiei Române, căci lucrarea a fost cetită anul trecut în sesiunea generală. Această broșură, de 59 pagini în cvart mare, conține multe date interesante pentru istoria culturii noastre moderne. În biografia presintată totodată se străved fasele, prin care a trecut desvoltarea noastră națională, politică și socială în vécul present. Episcopul Dionisie s'a născut în Seliște lângă Sibiu, la 1806, și de aici a trecut în România, unde a dus o viață plină de lupte, dar folositore pentru înaintarea românilor în cultură. Autorul biografiei povestește toate aceste cu frumusețea obicnuită în stilul seu, făcându-ne un tablou clar al culturii noastre din acea epocă. Preț 1 leu.

Cercetări asupra mineralelor din masivul cristalin dela Brosceni. Dl P. Poni, membrul Academiei Române, a cetit sub acest titlu în sesiunea generală din anul trecut un studiu, care acuma a apărut și 'n broșură, estrasă din Anale. Lucrarea de față conține interesantele studii ale autorului, ce a făcut în munții din partea nord-vestică a Moldovei în seria de schisturi cristaline. remarcabile prin mineralele cuprinse în ele. Broșura de 33 pagini se vinde cu 60 bani.

Inscripțiunile bisericilor armenesci din Moldova, de episcopul Melchisedec, o broșurică de 5 pa-

gine, a eșit de sub tipar la București, estrasă din Analele Academiei Române. Acest studiu s'a cetit în sesiunea generală din anul trecut și se vinde cu prețul de 40 bani.

Artista română Agata Bârsescu, care a absolvit c'un mare succes conservatorul din Viena. a dat zilele din urmă două represintațiuni la Galați. În ambele represintațiuni, debutanta a escelat în rolurile sale ca o adevărată maiestră. Mercuri, la 2/14 martie. dra Bârsescu a debutat în unul din teatrele cele mai însemnate ale Vienei, jucând rolul d-zei Ristori în „Medea“. Succesul a fost strălucit. Aflăm că dra Bârsescu, tragediană română. va jucă în curând la Viena în două piese: „Deborah“ și „Adrienne Lecouvreur“. După această artista va plecă la Berlin, unde este angajată cu contract pe trei ani la Teatrul Național german, și va debută în „Maria Stuart“. Iecă dar serie „Românul“, o artistă română, care incepe cariera sa plină de strălucire pe Teatrul Național german, pe când scena Teatrului Național român rămâne părăsită.

Cronica hatmanului Arbore. „Galați“ află, că dl profesor Gr. Petrovan, a dat ministeriului cultelor „Cronica hatmanului Arbore“, pe care a găsit-o în Basarabia, la o mătușe a sa în podul casei. Această Cronică este foarte importantă, fiind că limba din ea este foarte curată și de forma antică latină, în cât pare că ar fi limba vorbită după invasiunile barbarilor, din care cauză se găsește și câteva cuvinte slavone. După data ce se vede pe ultima parte a acestei cronice, rezultă, că ultimul scriitor a incheiat-o la 1631. Această achisițiune dovedește, că Românii numai prin o mare cultură și-au păstrat limba lor, în timpul invasiunilor barbare și după dênsele.

Un roman nou La Cluș a apărut: „Corona sieriului“, roman de Grigorie Maior. O broșură de 154 pagini. Prețul 80 cr. Sosindu-ne tocmai în momentul din urmă, încă n'am avut timp de cetit, de aceea vom reveni de alta-dată la această lucrare, care e primul roman al autorului. Tipariul e curat.

C e e n o u ?

Regele și regina României au plecat duminică din București, cu un tren special. în străinătate spre a-și căută de sănătate. Majestatele Lor s'au dus în Italia, lângă orașul Pegli, în Vila Palavicini, la 7 ore depărtare de Nizza. Persónele cari însoțiră pe suverani sânt colonel Teodory, colonel Al. Candiano-Popescu. dna Mavrogheni și dșora Romalo.

Mobilierul castelului regesc din Sinaia este gata și se află espus la Hamburg. Acest mobilier este făcut pentru două-zeci și două de salóne, și conține între altele și patul părechei regale, decorat cu gobeline scumpe. Pe dulapurile bibliotecii, regina a ordonat să se graveze mai multe versuri germane și franceze. Ietă-le: Băgă de sémă, cum se pörtă și vorbește cineva; El nu se va schimbă în viață. — „Lumea-i plină de nebuni și cel ne nu vre să-i vedă, câtă se remână în odaia sa și să-și spargă oglinzile“. — „Cuvântul crește, ce s'a sémănat; aceea crește ce s'a moștenit“. — „Amorul e lupta, amicia e repausul“. — „Lumea e oglinda ta și tu ești oglinda lunei“. — „Cocheta în ignoranță, ambițioșă în știință, femeia de spirit în învățare își cercă mărirea“.

Hymen. Dl *Georgiu Șerban*, fisc comitatens în Becicherec-mare, ș-a incredințat de soție la 13 martiu în Lugoș pe dșora Aurelia Janculescu, fiica directorului casei de păstrare din Lugoș. — Dl *Acerchie Macovei*, teolog absolvent dela facultatea teologică din Cernăuți, ș-a logodit de soție pe domnișora Aglaia Petrescu, fiica parocului gr. or. și essarch Samuil Petrescu în Crasna, Bucovina. — Dl *Nicolae Groză*, candidat de preot

in diecesă aradană, ș-a incredințat de soffe pe dșora Lucreția Coroiu in Bărești, comitatul Biharia.

Asociațiunea transilvană. Despărțământul IX (Brad) țină adunarea sa generală in 9/21 l. c. in Halmagiu, comitatul Arad. Directorul despărțământului e dl Teodor Pop. actuarul dl Petru Rimbaș.

Adunare de învățatori. Reuniunea învățătorilor dela școlele gr. or. române din districtul Deș, va țină sedință ordinaria la Deș in 15/27 martie.

Societate de cultură in Arad. Românii din Arad sânt convocați pe 13/25 l. c. pentru înființarea unei societăți culturale sub titlul „Progresul”. Salutăm cu bucurie acēsta mișcare și dorim din totă inima, ca Progresul sē — progreseze!

O voce frătească. Diariul „Alarma” din Craiova apretează astfel pe Românii trecuți dela noi in România: „Căți-va din Românii de dincolo veniți p'aici, ne punea in poziție sē ne indoim de inima, curagiul și lealitatea fraților noștri. Dar, dl Lecca ne-a asigurat, că aceia d'acolo au inimă și lealitate! Cei veniți p'aici, sânt gonți unii de nenorociri și persecuțiunii ungu-reșci, ieră alții ori au furat, au inelat, au omorit sēu cine șcie ce rele au făcut. De a fost avocat, ori a trădat interesele clientului, și ca sē scape de pedēsa lezei, a fugit p'aici pentru a se imbogăți prin fraudă de pe la minori, vēduve bătrăiore și alte fapte nedem-ne pentru omul onest, ori a fost comerciant sēu funcționar și tot astfel au fugit”.

Conferințele publice din București ale societății corpului didactic se urmēză. **Duminică, 6/18 mar-te,** in sala de șciințe a palatului universității, la 2 ore p. m., dl G. G. Tocilescu continuă sē vorbēscă despre „Cronica lui Huru”. **Sămbetă, 12/24 mar-te,** 8 ore sēra, dl dr. N. Manolescu va vorbi despre „Miopiă și statis-tica ei in școle”. Conferința se va ținē in amiteatrul de chimia dela Colțea, din cauza demonstrațiunilor șci-ințifice ce se vor face. **Duminică, 13/25 mar-te,** la 2 ore p. m., in palatul universității, dl G. Dem. Teodo-rescu va vorbi despre „Viēța și operele archimandritu-lui Eufrosin Poteca”.

Societatea universitară „Unirea” din București serbă duminică a patra sa aniversare. Serbarea constă intr'o sedință publică, in care pe lângă darea de sēmă anuală, un membru al societății, dl August Cranic, făcū o disertațiune despre „Causele revoluțiunii lui Ho-ria (1784)”.

Necrolog. *Dionisiu Atanasiu Doboșan*, fost teolog la Blaș a repausat in Lugos la 18 martiu in etate de 25 ani. Inmormēntarea s'a ținut in 19 l. c. Cuvēntarea funebrală a ținut-o conșcolariul seu de odiniōra prof. Virg. Popescu.

L o g o g r i f

de Andrei Pop.

Din următoarele silabe :

Um, el, ei, ger, e, urs, ia, ber, li, rar, ac, să, io, ou, u, ba, unt, ra, gră, to, cob, i, to, tiv; sē se for-meze 14 cuvinte, a căror litere inițiale, cetite de sus in jos, sē dee numele unui publicist român din Transil-vania; ier cele finale, cetite de jos in sus, sē deie lit-lul fōiei, ce redactēză.

Cuvintele sē nsemne :

1) O plântă nutritōre; 2) un pronume; 3) ce dau găinele; 4) nume d'animal in plural; 5) un element al

naturei; 6) un pronume usitat de popor; 7) ce se pōte face din lapte; 8) ce trebue s'aibă tot lucrul din lu-me; 9) un adiectiv; 10) alt adiectiv; 11) un nume bār-bătesc; 12) un oraș in Francia; 13) unul din cei 12 patriarhi; 14) un rege europen.

Terminul de deslegare e 7 aprile. Ca totde-una și de astă-dată se va sorti o carte intre desle-gatori.

*

Deslegarea logogrifului din nr. 8 : „Print, Emiliu, Tell, Raiu, Urs, Palat, Angers, Van, Ester, Lord, Uran, Amalia, Recus, Origene, Nun dinal, Umbra”.

Literele inițiale cetite de sus in jos dau numele : „Petru Pavelu Aronu”; ier cele finale cetite din jos in sus dau numele : „Alesandru St. Șulu”.

Deslegare bună am primit dela dōmnele și domnișō-rele : Emilia Onciu n. Ciavoșchi, Iconia Borca, Iosefina Popescu, Amalia Crișan, Minodora Micșunescu, Aurelia Popescu, Lucreția Ardelean, Eufrosina Popovicu, Elena Russu, Mariți Lupan, Zoe Dimbu, Cleopatra Muntean, Maria Pop, și dela dnū Iosif Ardelean, Eusebiu Popescu și Ioan Strimb.

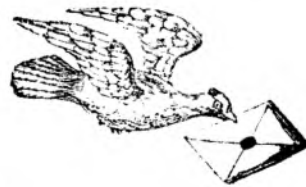
Premiul s'a obținut de domnișōra Lucreția Ar-delean.

Cuția publicului.

Di Iuliu I. Roșca, grăbindu-se a mulțami ne-obositului culegător al cântecelor poporale, S. Fl. Ma-riano, pentru amabilitatea cu care i-a pus la disposi-țiune operele dsale, reînnoiește oferirea făcută prin nr. 8 al „Familiei celor cari i vor trimite, sub bandă, la adresa : strada casarmei, 46, București, una din cărțile următoare : Poesii de A. Mureșan; Pantheonul Român de I. Vulcan; Christomatia română de T. Cișariu; Poesie și prosă de Iustin Popfiu; Cântecelē poporale cu-lese de dr. At. Marienescu.

O copilă spre creștere se primește in o fami-lie română distinsă, care locuiește in un oraș unde se allă mijlōce de înnaltă cultură. Detaile la redacțiunea „Familiei”.

Poșta Redacțiunii.

Flōrea Georgina. I vom face loc indată-ee va fi cu puțință.

B. Poni. Au sosit lōte și ve mulțamim. Așteptăm și cea a-nunciată.

Chitighaz. Dōră in nr viitor. Dar narațiunea poetică? Salu-tare și sănătate!

Dnū I. L. in D. Se va în-buiniță.

Dnū Sc. C. M. in B. Le-am primit. Salutare!

Călindarul săptămânei.

Diua sept.	st. v.	st. n.	Numele sântilor și sēr-bătorile.	Sōrele resare	Sōrele apune
Duminică	13	25	Sf. Nichifor.	5 53	6 19
Luni	14	26	Sf. Benedict.	5 51	6 20
Marti	15	27	Mart. Agapie.	5 49	6 21
Mercuri	16	28	Mart. Saviu.	5 47	6 22
Joi	17	29	Sf. Onorie.	5 45	6 23
Vineri	18	30	Sfânt Chiril Ierus.	5 43	6 25
Sămbetă	19	31	Virgiliu.	5 41	6 26

Proprietar, redactor respunđător și editor : **IOSIF VULCAN.**

Cu tipariul lui Eugeniu Hollōsy in Oradea-mare. Strada principală nr. 274.